

орда турци и башибозуци, събрани отъ Казанлъшко, редовна войска отъ Габрово и Тръвна, заедно съ полиция, завардили всички проходи и заобиколили малката дружина на Бузлуджа. Станалъ страшенъ и кървавъ бой. Въ първитѣ редове Хаджи Димитъръ разтварялъ пжтъ. За зла честь вражески куршумъ пронизалъ войводата, и той заедно съ много момчета падналъ мъртъвъ. Дружината се разпръснала.

Хаджи Димитъръ загина, но неговата слава обиколи цѣлъ свѣтъ.

На Бузлуджа днесъ има паметникъ и хубава градина. Всѣка година народътъ се събира на поменъ и почитъ. Пламенни младежи държатъ родолюбиви слова.

Христо Ботевъ, като се научилъ за смъртъта на Хаджи Димитра, написалъ чудното стихотворение:

Живъ е той, живъ е! Тамъ на Балкана,
потъналъ въ кърви, лежи и пѣшка
юнакъ съ дълбока на гърди рана,
юнакъ въ младостъ и сила мжжка.

.
Тозъ, който падне въ бой за свобода,
той не умира: него жалѣять
земя и небо, звѣрь и природа,
и пѣвци пѣсни за него пѣять.

